

Dobrodružnou stezkou podél Vydry a Valentýnčin další tajný boj

V poledne se výletníci zastavili v hotelu Antýgl na lehký oběd. Babičky si daly zelňačku, holčičky snědly dohromady jednu velkou pizzu. Potom se společně vydaly po lesní cestě směrem k Vydře. Ještě pořád ji neviděly, brzy však zaslechly mocný hukot. Jako kdyby se řeka prudce drala kupředu. Jakmile se mezi stromy zaleskla vodní hladina, holčičky se rozběhly napřed. Nejrychlejší byl ovšem puštěný Hugo. Zastavil se až na břehu, kde se žíznivě napil, a vzápětí nebojácně vyskočil na první placatý balvan v řece.

Vydra totiž nebyl hluboká, ani široká, zato dravě proudila mezi vyčnívajícími obrovskými kameny, kolem nichž se tvořily stříbřité peřeje. Nad řekou se klenul dřevěný hradlový most.

„Není to nádhera?“ kochaly se babičky. „A podívejte, jak je Hugo statečný!“

„To on je,“ zdůraznila hrdě Valentýnka.

„Pojďme se podél Vydry dostat zpátky na Modravu,“ navrhla Aniččina babička.

Nikdo nebyl proti.

Naháčovi v oblečku se výlet náramně zamlouval. Vyskočil z balvanu zpátky na břeh, zaštěkal, aby skupinku popohnal, a už se sám rozběhl po křivolaké stezce podél

řeky. S lehkostí přeskakoval vystouplé kořeny, snadno se vydrápal nahoru do srázu, když cestičku zahradil spadlý kmen nebo husté kapradí. Pokud se před ním objevila louže, bez bázně ji přebrodil.

Zato ostatním dala túra v šumavské divočině docela zabrat. Nikdo nečekal, že tenhle úsek bude tak náročný. A nejhůř krkolomnou stezku – na rozdíl od svého milovaného pejska – snášela právě Valentýnka. Vždyť všude bylo mokro a bláto! Každou chvíli uklouzla nebo zakopla o nějaký kořen a ke všemu ji občas šlehla větvička do obličeje. Valentýnka by si nejradši fňukla, že už nemůže, jenže to

